

## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนา และตรวจสอบ โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ การกำกับตนเองในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2546 โดยครอบคลุมเฉพาะ โรงเรียนที่อยู่ในสังกัดกรมสามัญศึกษาเดิม ในภาคตะวันออก ซึ่งประกอบด้วย จังหวัด 7 จังหวัด ได้แก่ จันทบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ตราด ปราจีนบุรี ระยอง และสระแก้ว มีจำนวน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3ทั้งสิ้น 31,959 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ใน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 โดยครอบคลุมเฉพาะ โรงเรียนที่อยู่ในสังกัดกรมสามัญศึกษาเดิม ในภาคตะวันออก ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multi-Stage Random Sampling) และมีนักเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม จำนวนทั้งสิ้น 440 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามสถานภาพทั่วไปของผู้ตอบ แบบสอบถาม แบบวัดการกำกับตนเองในการเรียน แบบวัดความวิตกกังวล แบบสอบถามแม่แบบทางการเรียน แบบวัดการตั้งเป้าหมายทางการเรียน และแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูลในการหาค่าสถิติพื้นฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร สังกัดได้ ใช้โปรแกรม SPSS for Windows 10.00 และการวิเคราะห์อิทธิพล (Path Analysis) แบบมีตัวแปรแฝง (Latent Variable) ใช้โปรแกรม LISREL 8.50

### สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียนที่ได้ตาม สมมติฐานการวิจัย พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการตรวจสอบค่าสถิติ ไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 13.63 โดยมีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.93 ที่องศาอิสระเท่ากับ 23 ค่าดัชนี วัดระดับความสอดคล้องเท่ากับ .997 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้วเท่ากับ .974 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบเท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของ ส่วนเหลือมาตรฐานเท่ากับ 0.014 ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์เท่ากับ

0.000 กราฟผิวพล็อตมีความชันกว่าเส้นทแยงมุม มีความคลาดเคลื่อนสูงสุดเท่ากับ 1.964 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ (2.00) โดยค่าความเที่ยงในการวัดตัวแปรแต่ละตัวมีค่าค่อนข้างสูง และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของตัวแปรตาม คือ ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนมีค่าเท่ากับ .598 แสดงว่าตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้ร้อยละ 59.8

สมมติฐานข้อ 1 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ .128 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมเป็นสาเหตุให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 2 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรการตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .525 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ .409 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ .115 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าการตั้งเป้าหมายทางการเรียนเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 3 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรแม่แบบทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .037 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ .001 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ .036 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าแม่แบบทางการเรียนเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 4 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรความวิตกกังวลมีค่าเท่ากับ -.492 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ -.378 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ -.114 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าความวิตกกังวลเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 5 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .295 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ .267 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ .029 มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

2. เนื่องจากโมเดลสมมติฐานยังมีความซับซ้อนมาก และมีเส้นทางอิทธิพลที่ไม่มีนัยสำคัญจำนวน 3 เส้น ผู้วิจัยได้ปรับ โมเดลใหม่โดยตัดเส้นทางอิทธิพลที่ไม่มีนัยสำคัญออก เพื่อให้ได้โมเดลที่มีความซับซ้อนน้อยลง และมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “โมเดลประหยัด”

ผลการวิเคราะห์โมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียนที่ได้ตามภาพที่ 12 พบว่า โมเดลมีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผลการตรวจสอบค่าสถิติไค-สแควร์มีค่าเท่ากับ 7.077 โดยมีค่าความน่าจะเป็นเท่ากับ 0.99 ที่องศาอิสระเท่ากับ 19 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเท่ากับ .998 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องที่ปรับแก้แล้วเท่ากับ .984 ค่าดัชนีวัดระดับความสอดคล้องเปรียบเทียบเท่ากับ 1.00 ค่าดัชนีรากของค่าเฉลี่ยกำลังสองของส่วนเหลือมาตรฐานเท่ากับ 0.014 ค่าดัชนีความคลาดเคลื่อนในการประมาณค่าพารามิเตอร์เท่ากับ 0.000 กราฟคิวพลีอมีความชันกว่าเส้นทแยงมุม มีความคลาดเคลื่อนสูงสุดเท่ากับ 1.699 ซึ่งมีค่าต่ำกว่าเกณฑ์ (2.00) โดยค่าความเที่ยงในการวัดตัวแปรแต่ละตัวมีค่าค่อนข้างสูง และค่าสัมประสิทธิ์การพยากรณ์ของตัวแปรตาม คือ ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนมีค่าเท่ากับ .607 แสดงว่าตัวแปรทั้งหมดในโมเดลสามารถอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้ร้อยละ 60.7

สมมติฐานข้อ 1 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียน พบว่า ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลทางตรงจากตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ .131 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมเป็นสาเหตุให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 2 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรการตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .529 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ .406 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีค่าเท่ากับ .124 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าการตั้งเป้าหมายทางการเรียนเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 3 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรแม่แบบทางการเรียน มีค่าเท่ากับ .016 โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ .016 แสดงว่าแม่แบบทางการเรียนเป็นสาเหตุทำให้เกิดการกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 4 ตัวแปรการกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรความวิตกกังวลมีค่าเท่ากับ -.480 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ -.356

มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม มีค่าเท่ากับ  $-.125$  มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่าความวิตกกังวลเป็นสาเหตุทำให้เกิดการก่อกำกับตนเองในการเรียน

สมมติฐานข้อ 5 ตัวแปรการก่อกำกับตนเองในการเรียนได้รับอิทธิพลรวมจากตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีค่าเท่ากับ  $.327$  มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยแบ่งเป็นอิทธิพลทางตรงมีค่าเท่ากับ  $.294$  มีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมมีค่าเท่ากับ  $.033$  มีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แสดงว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนเป็นสาเหตุทำให้เกิดการก่อกำกับตนเองในการเรียน

3. ผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ทำให้สรุปได้ว่า นักเรียนจะมีการก่อกำกับตนเองในการเรียนมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับปัจจัย 4 ด้าน ที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการก่อกำกับตนเองในการเรียน ได้แก่

- 3.1 การตั้งเป้าหมายทางการเรียน
- 3.2 ความวิตกกังวล
- 3.3 การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน
- 3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม

โดยนักเรียนที่มีการตั้งเป้าหมายทางการเรียนสูง ความวิตกกังวลปานกลาง การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนสูง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมสูง จะมีการก่อกำกับตนเองในการเรียนสูง

นอกจากนี้ยังมีปัจจัยอื่น ที่เป็นสาเหตุทำให้นักเรียนมีการก่อกำกับตนเองในการเรียน โดยเป็นปัจจัยทางอ้อมต่อการก่อกำกับตนเองในการเรียนผ่านทางตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม คือ แม่แบบทางการเรียนโดยนักเรียนที่มีแม่แบบทางการเรียนจะมีการก่อกำกับตนเองในการเรียน

### อภิปรายผลการวิจัย

จากโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการก่อกำกับตนเองในการเรียนตามสมมติฐาน ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐานเกี่ยวกับเส้นทางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปร ไว้ 5 ข้อ แต่ผลการวิจัยพบว่า โมเดลตามสมมติฐานยังมีเส้นทางที่ไม่มีนัยสำคัญ ต้องมีการตัดเส้นทางดังกล่าวออก จึงมีผลทำให้เส้นทางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปรเปลี่ยนไปจากโมเดลตามสมมติฐาน ดังนั้นผลการวิจัยเกี่ยวกับเส้นทางความสัมพันธ์เชิงสาเหตุระหว่างตัวแปร ในโมเดลจึงมีทั้งสอดคล้อง และไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ดังนี้

1. สมมติฐานข้อ 1 กำหนดว่า “ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมมีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน” ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมมีเฉพาะอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผู้วิจัยขอปราชผลการวิจัยดังนี้

จากผลการวิจัยที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิมมีเฉพาะอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผลการวิจัยประเด็นสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับแนวคิดของซิมเมอร์แมน (Zimmerman, 1989) ที่กล่าวว่า ระดับผลการเรียน หรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นเครื่องชี้บ่งความสำเร็จในการศึกษา ประสบการณ์ความสำเร็จ และล้มเหลวเป็นสิ่งที่มียิทธิพลต่อความคาดหวัง แรงจูงใจ และปฏิกิริยาทางจิตทำให้บุคคลรับรู้ตนเอง และประเมินค่าตนเองแตกต่างกัน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หรือความรู้ของนักเรียนเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ และพัฒนาความสามารถของบุคคล และสอดคล้องกับงานวิจัยของเมลพาส (Malpass, 1994) เรื่องรูปแบบโครงสร้างของการรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมาย ความวิตกกังวล การกำกับตนเองในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์มีผลทางบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และการศึกษาของวัฒนา เตชะ โกมล (2541) ที่พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียนตามลำดับความสำคัญคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย การอบรมเลี้ยงดูแบบอัตตาธิปไตย ระดับชั้นเรียน และความวิตกกังวล

2. สมมติฐานข้อ 2 กำหนดว่า “การตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีอิทธิพลทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียน โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม” ผลการวิจัยประเด็นนี้มีทั้งสอดคล้อง และไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ผลการวิจัยพบว่า การตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน แต่ไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผู้วิจัยขอปราชผลการวิจัยดังนี้

2.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า การตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ ชุงค์ (Schunk, 2001) ที่กล่าวว่า การกำกับตนเอง เป็นความพยายามอย่างมีระบบในการควบคุมความคิด ความรู้สึก และการกระทำเพื่อให้บรรลุเป้าหมายหนึ่งนั้น ได้รับความสำคัญอย่างมากในงานวิจัยด้านจิตวิทยา และการศึกษา เป้าหมายนั้นเกี่ยวข้องกับการกำกับตนเองในช่วงที่

แตกต่างกัน ขั้นแรกคือการวางแผนล่วงหน้า ต่อจากนั้นเป็นการควบคุมผลงาน และขั้นสุดท้ายก็คือ การกำกับตนเอง เขาได้ศึกษาถึงการตั้งเป้าหมายในการกำกับตนเองเพื่อเพิ่มอิทธิพลที่มาจาก คุณสมบัติของเป้าหมาย และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเป้าหมาย คุณสมบัติของเป้าหมายคือ ความเจาะจง ความใกล้ชิด และความยากลำบากนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ใช้เพิ่มการกำกับตนเอง การตั้งเป้าหมายที่มีประสิทธิภาพนั้นคือ การให้บุคคลตั้งเป้าหมายระยะยาว แล้วแบ่งออกเป็นช่วงสั้น ๆ มีเป้าหมายย่อยที่สามารถบรรลุได้ ตรวจสอบกระบวนการ ประเมินความสามารถ ปรับกลวิธี และ เป้าหมายตามความจำเป็น ตั้งเป้าหมายใหม่เมื่อบรรลุเป้าหมายในปัจจุบันแล้ว แผนการหลายขั้นตอนนี้เป็นกุญแจสำคัญในการทำให้มนุษย์มีความสามารถมากขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมลพาส (Malpass, 1996) เรื่องผลของการกำกับตนเอง การรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมายทางการเรียน และความวิตกกังวลที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า การตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการกำกับตนเอง และการศึกษาของ ศิริพร โอภาสวัชชัย (2543) เรื่องการคัดสรรตัวแปรของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล และศึกษาผลการจัดการเรียนการสอนที่อิงตัวแปรคัดสรรของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาล ผลปรากฏว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ การรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเอง การมุ่งเป้าหมายเพื่อการเรียนรู้ บรรยากาศรอบครัว ความสนใจในกิจกรรมและการรับรู้ความสำคัญของกิจกรรม แม่แบบ และการมุ่งเป้าหมายเพื่อผลงาน และการทดลอง พบว่า นักศึกษากลุ่มทดลองมีการกำกับตนเองสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ

2.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า การตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของแบนดูรา (Bandura, 1977) ได้กล่าวไว้ว่า การตั้งเป้าหมายทำให้บุคคลเกิดแรงจูงใจที่จะทำพฤติกรรมและพยายามที่จะกระทำพฤติกรรมเพื่อให้บรรลุเป้าหมายมากขึ้น การตั้งเป้าหมายนี้ ถ้าบุคคลเป็นผู้ตั้งด้วยตนเองจะทำให้เกิดแรงจูงใจ และมีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้น และเด็กจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองมากขึ้นเมื่อเข้าทำงาน และพบว่างานที่ทำก้าวหน้าเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ และซุงค์ (Schunk, 1983) ได้ศึกษาลักษณะของเป้าหมายที่ต่างกันที่มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง โดยทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กที่ขาดทักษะในการหารเลข วิธีการศึกษา คือ ให้กลุ่มตัวอย่างตั้งเป้าหมายที่แตกต่างกันหลายระดับ เช่น ยาก ง่าย ใช้เวลาน้อย เป็นต้น ผลการศึกษาพบว่า เมื่อเด็กบรรลุเป้าหมายระดับยากเขาจะประเมินความสามารถตนเองว่ามีมากกว่า

เมื่อบรรดาเป้าหมายระดับง่าย ต่อมาซุงค์ (Schunk, 1985 cited in Zimmerman & Risemberg, 1993, p. 112) ได้วิจัยโดย แบ่งนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่หกที่มีปัญหาในการเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ ออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มหนึ่งตั้งเป้าหมายตนเอง กลุ่มที่สองครูตั้งเป้าหมายให้ และกลุ่มที่สามไม่ตั้งเป้าหมาย 2 กลุ่มที่มีเป้าหมายมีผลงานที่ดีกว่ากลุ่มที่ไม่ตั้งเป้าหมาย และกลุ่มที่ตั้งเป้าหมายด้วยตัวเองมีการรับรู้ความสามารถในด้านคณิตศาสตร์ของตนเองมากกว่ากลุ่มที่ครูตั้งเป้าหมายให้

2.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า การตั้งเป้าหมายทางการเรียน ไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผลการวิจัยประเด็นนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียน ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยว่า การตั้งเป้าหมายทางการเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม โดยผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยจากงานวิจัยของแบนดูรา และซุงค์ (Bandura & Schunk, 1981) พบว่า เมื่อช่วยเหลือเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำให้ตั้งเป้าหมายระยะสั้นในวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนจะมีความสามารถทางคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นถึง 95% และมีแรงจูงใจภายในต่อวิชาคณิตศาสตร์เพิ่มขึ้นถึง 250% เมื่อเปรียบเทียบกับนักเรียนที่ไม่ได้ตั้งเป้าหมายหรือ นักเรียนที่ตั้งเป้าหมายระยะยาว แต่ผลการวิจัยที่ได้แตกต่างไปจากสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องจากการศึกษาของ แบนดูรา และซุงค์ (Bandura & Schunk, 1981) ได้ศึกษาการตั้งเป้าหมายกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ผู้วิจัยได้ศึกษาอิทธิพลระหว่างการตั้งเป้าหมายทางการเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 วิชา คือ คณิตศาสตร์ ภาษาไทย สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และภาษาอังกฤษ จึงอาจมีผลให้ตัวแปร การตั้งเป้าหมายทางการเรียน ไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม

3. สมมติฐานข้อ 3 กำหนดว่า “แม่แบบทางการเรียนมีอิทธิพลทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียน โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม” ผลการวิจัยประเด็นนี้มีทั้งสอดคล้อง และ ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ผลการวิจัยพบว่าแม่แบบทางการเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม แต่แม่แบบทางการเรียนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน และไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

3.1 จากผลการวิจัยพบว่า แม่แบบทางการเรียนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ในโมเดล

ความสัมพันธ์เชิงสาเหตุ ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยว่า แม่แบบทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน โดยผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยจากทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของ แบนดูรา (1986) ที่กล่าวว่าผลของแม่แบบในการกำกับตนเองเป็นสิ่งที่สำคัญในทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคม แม่แบบในการใช้กลวิธีกำกับตนเองในการเรียนที่ประสบผลสำเร็จสามารถที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง และแนวทางการกำกับตนเองของ ซิมเมอร์แมน (1989) ซึ่งกล่าวว่าแม่แบบเป็นตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อมที่สำคัญที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ พฤติกรรมต่าง ๆ รวมถึงการกำกับตนเองในการเรียน (Zimmerman, 1989) ผลการวิจัยที่ได้แตกต่างไปจากสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก แบนดูรา (Bandura, 1977b, pp. 22-29) กล่าวว่า กระบวนการเรียนรู้โดยการสังเกตแม่แบบในทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคม ประกอบด้วย 4 กระบวนการ คือ (1) กระบวนการใส่ใจ (Attentional Processes) บุคคลจะไม่สามารถเรียนรู้ได้มากนักจากการสังเกตแม่แบบ ยกเว้นเขาจะมีความใส่ใจต่อสิ่งนั้น และจะต้องรับรู้ได้แม่นยำ ผู้สังเกตจะต้องมีประสาทการรับรู้ที่ดี มีการตื่นตัวขณะสังเกตจึงเกิดการรับรู้ที่แม่นยำตรง (2) กระบวนการจดจำ (Retention Processes) บุคคลจะได้รับอิทธิพลไม่มากนักจากการสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบถ้าบุคคลไม่มีความจำ บุคคลจะจำการกระทำของแม่แบบในลักษณะสัญลักษณ์จึงทำให้เกิดเป็นความจำถาวรขึ้น ในลักษณะเชิงภาพ (Imagery) และสัญลักษณ์เชิงภาษา (Verbal) และความจำจะยิ่งถาวรโดยการทบทวน (Rehearsal) 3) กระบวนการทำตาม (Production Processes) การกระทำออกมาเป็นพฤติกรรมเพราะว่าทักษะจะยังไม่เกิดขึ้นสมบูรณ์หากมีการสังเกตอย่างเดียว แต่จะต้องพัฒนาเป็นพฤติกรรมด้วย นั่นคือ เมื่อบุคคลดูแม่แบบแล้วจะต้องทดลองทำตาม 4) กระบวนการจูงใจ (Motivational Processes) บุคคลไม่ได้กระทำทุกอย่างตามที่เรียนรู้ แต่จะทำตามเมื่อเห็นคุณค่าของการกระทำนั้น ๆ หรือมีการจูงใจให้กระทำพฤติกรรมโดยได้รับข้อมูลป้อนกลับจากการทำพฤติกรรมนั้น ถ้าได้รับข้อมูลป้อนกลับในทางที่ดีจะทำให้คงพฤติกรรมนั้นต่อไป แต่ถ้าได้รับข้อมูลป้อนกลับในทางที่ไม่ดีจะทำให้ไม่ทำพฤติกรรมนั้น โดยสรุปบุคคลจะไม่สามารถกระทำพฤติกรรมตามแม่แบบได้ ถ้าไม่ได้สังเกตพฤติกรรมอย่างถี่ถ้วน และไม่ใส่ใจต่อพฤติกรรมนั้น หรือลางรหัสเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่แม่แบบแสดงในลักษณะความจำเชิงตัวแทนไม่เพียงพอ หรือมีความล้มเหลวในการคงความรู้ไว้ หรือไม่มีความสามารถที่จะทำพฤติกรรมนั้น ๆ หรือขาดการฝึกปฏิบัติ ตลอดจนการไม่ได้รับการจูงใจที่เพียงพอ ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้พฤติกรรมไม่เกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นไม่สมบูรณ์ (Bandura, 1977b, p. 29) จากเหตุผลข้างต้นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยอาจไม่มีความใส่ใจพฤติกรรมของแม่แบบ ไม่ได้สังเกตแม่แบบอย่างถี่ถ้วน ไม่ได้รับข้อมูลป้อนกลับจากการทำพฤติกรรม และขาดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมตามแม่แบบ และลักษณะของแม่แบบก็เป็นสิ่งที่สำคัญที่จะทำให้นักเรียนมีความตั้งใจจะสังเกตนั้น โดยแม่แบบต้องมีลักษณะที่เด่นชัด มีความดึงดูดใจสูง (Bandura,



1989 อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2541, หน้า 51) แต่ในสภาพการเรียนการสอนในปัจจุบันมีการจัดห้องเรียน โดยให้นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำคละกัน ซึ่งอาจทำให้แม่แบบทางการเรียนของนักเรียน ไม่มีลักษณะเด่นชัด จึงทำให้นักเรียนไม่สามารถสังเกตพฤติกรรมของแม่แบบได้ดีเท่าที่ควร ดังนั้นในโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียน แม่แบบทางการเรียนจึงไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน

3.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า แม่แบบทางการเรียนไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยว่าแม่แบบทางการเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน โดยผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัยจาก แบนดูรา (1986) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองจะได้รับอิทธิพลมาจากการได้เห็นประสบการณ์ของผู้อื่นประสบความสำเร็จจากการกระทำ พฤติกรรมการได้เห็นผู้อื่นกระทำพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันแล้วประสบผล ก็จะทำให้บุคคลรับรู้ความสามารถของตนเองเพิ่มขึ้น และบุคคลนั้นจะต้องมีความสามารถในการทำกิจกรรมนั้นได้อยู่ก่อนแล้ว ผลการวิจัยที่ได้แตกต่างไปจากสมมติฐานการวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก นักเรียนไม่มีความใส่ใจพฤติกรรมของแม่แบบ ไม่ได้สังเกตแม่แบบอย่างถี่ถ้วน ไม่ได้รับข้อมูลป้อนกลับจากการทำพฤติกรรมและขาดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมตามแม่แบบ และแม่แบบทางการเรียนที่นักเรียนเลียนแบบไม่เด่นชัดจึงทำให้แม่แบบทางการเรียนไม่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน

3.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า แม่แบบทางการเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของ แบนดูรา (Bandura, 1986) ที่กล่าวไว้ว่า อิทธิพลของแม่แบบมักจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยมีการใช้แม่แบบในการพัฒนาการเรียนโดยให้ผู้เรียนได้รับการสาธิต การให้ข้อมูลป้อนกลับเพื่อแก้ไขการกระทำให้ถูกต้องตามแม่แบบ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชังก์, แฮนด์สัน และคอกซ์ (Schunk, Handson & Cox, 1987) ได้วิจัยโดยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความสามารถทางวิชาคณิตศาสตร์ต่ำดูแม่แบบที่เหมือนตนเอง และแม่แบบที่ท้าทายคณิตศาสตร์ไม่คิดเลย ในการทำโจทย์คณิตศาสตร์ให้ค่อย ๆ คำน้อยลง แม่แบบที่เหมือนตนเองจะแสดงให้เห็นถึงความใส่ใจ และการใช้ความพยายามอย่างมาก นอกจากนักเรียนที่มีความสามารถที่จะได้เห็นแม่แบบที่เหมือนตนเองมีความสามารถใกล้เคียงกับตนเองมากกว่าแม่แบบที่ท้าทายไม่คิด พวกเขายังได้เรียนรู้เรื่อง

เศษส่วนคณิตศาสตร์โดยมีความพร้อม และยังสอดคล้องงานกับงานวิจัยของ ชุงค์ (Schunk, 1982) ซึ่งได้วิจัยเชิงทดลองพบว่า แม่แบบสามารถช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนกำกับตนเองในการเรียน คณิตศาสตร์ได้ ซึ่งทำให้สรุปได้ว่า แม่แบบทางปัญญาทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดี และมีแรงจูงใจในการเรียนสูง

4. สมมติฐานข้อ 4 กำหนดว่า “ความวิตกกังวลมีอิทธิพลทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียน โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม” ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ผลการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลมีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อการกำกับตนเองในการเรียน และมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงลบผ่านทางการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

4.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า ความวิตกกังวลมีอิทธิพลทางตรงเชิงลบต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ ซิมเมอร์แมน (1989) ที่กล่าวว่า ความรู้สึกมีอิทธิพลต่อการกำกับตนเอง เช่นมีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลจะไปขัดขวางกระบวนการเมตาคอกนิชัน โดยเฉพาะกระบวนการควบคุมพฤติกรรมที่กำหนดการกำกับตนเองในการเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วัฒนา เตชะโกมล (2541) ที่ศึกษาปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อการกำกับตนเองในการเรียน พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายการกำกับตนเองในการเรียน คือ ความวิตกกังวล

4.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า ความวิตกกังวลมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงลบต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านทางการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของ แบนดูรา (1986) ซึ่งกล่าวว่า ความตื่นเต้นทางอารมณ์ บุคคลจะรับรู้ว่าคุณค่าตนเองตื่นเต้น มีความวิตกกังวล หรือความกลัวจากอาการกระตุ้นของร่างกาย ในสภาวะที่ร่างกายถูกกระตุ้นมาก มักจะทำให้การทำงานได้ผลไม่ดี หากบุคคลรับรู้ว่าคุณค่ามีความวิตกกังวลในระดับสูง บุคคลจะมีการรับรู้ความสามารถของตนเองในการทำงานนั้นในระดับต่ำ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขนิษฐา สุวรรณนิษฐ์ (2533) ซึ่งศึกษาปัจจัยคัดสรรที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลทั้งทางตรง และทางอ้อมเชิงลบคือ ความวิตกกังวล

4.3 จากผลการวิจัยที่พบว่า ความวิตกกังวลมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงลบต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับการศึกษาของ เมลพาส (Malpass, 1994) ซึ่งได้วิจัยเรื่อง รูปแบบโครงสร้างของการรับรู้ความสามารถของตนเอง การตั้งเป้าหมาย ความวิตกกังวล การกำกับตนเอง

ในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวล

5. สมมติฐานข้อ 5 กำหนดว่า “การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีอิทธิพลทั้งทางตรง และทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียน โดยมีอิทธิพลทางอ้อมผ่านทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม” ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย กล่าวคือ ผลการวิจัยพบว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียน โดยมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกผ่านทางผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยดังนี้

5.1 จากผลการวิจัยที่ พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีอิทธิพลทางตรงเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียน ผลการวิจัยประเด็นนี้สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับแนวคิดของ ซิมเมอร์แมน (1989) ที่กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองจะส่งผลต่อกระบวนการย่อยในการกำกับตนเอง เช่น กลวิธีของผู้เรียน บางกรณีการรับรู้ความสามารถของตนเองอาจไม่ส่งเสริมการกำกับตนเอง เช่น การรับรู้ความสามารถของตนเองในการเรียนรู้ที่ไม่ถูกต้อง อาจนำไปสู่การถดถอย หรือเกิดการสั่นหวั่นจากการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนไม่มีความพยายามเพราะคิดว่าถึงอย่างไรตนเองก็ทำได้ไม่ดี และยังสอดคล้องกับการศึกษาของ การ์เซียและพินทริช (Garcia & Pintrich, 1991) ที่ได้สร้างโมเดลสมการ โครงสร้างของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจภายใน การรับรู้ความสามารถของตนเอง และการกำกับตนเองในการเรียน ที่พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นก่อนการกำกับตนเองในการเรียน การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้นมีผล อย่างมากต่อการกำกับตนเองในการเรียน และความเชื่อในความสามารถของตนเองจะนำไปสู่การกำกับตนเองในการเรียนในระดับที่สูงขึ้น และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชุง ไม คยุง (Chung-Mi-Kyung, 2000) เรื่องการพัฒนากำกับตนเองในการเรียน โดยการทดสอบแนวโน้มนั้นในการพัฒนากำกับตนเองในการเรียนตามระดับชั้นเรียน โดยสร้างโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของการกำกับตนเองในการเรียน ผลปรากฏว่า ตัวแปรการรับรู้ความสามารถของตนเอง ส่งผลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน

5.2 จากผลการวิจัยที่ พบว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนมีอิทธิพลทางอ้อมเชิงบวกต่อการกำกับตนเองในการเรียนผ่านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ผลการวิจัยประเด็นนี้ สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย โดยสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาสังคมของ แบนดูรา (1986) กล่าวว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง เป็นการตัดสินใจว่าตนจะใช้ความพยายามในการกระทำมากน้อยเพียงไร และเขาจะอดทนต่อการเผชิญกับอุปสรรค หรือประสบการณ์ที่ไม่พึงพอใจได้นานเท่าไร บุคคลที่รับรู้ความสามารถของตนสูง และคาดว่า ถ้ากระทำพฤติกรรมนั้น

แล้วจะได้รับผลที่เกิดจากการกระทำสูงด้วย บุคคลที่มีแนวโน้มที่จะใช้ความพยายามในการกระทำพฤติกรรมนั้นสูงด้วย ในทางตรงกันข้าม บุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถต่ำ และคาดคะเนว่า ถ้าตนกระทำพฤติกรรมแล้วจะได้รับผลจากการกระทำต่ำ เขาก็มีแนวโน้มที่จะไม่กระทำพฤติกรรมนั้น และสอดคล้องกับการศึกษาของ วิลเลียม (William, 1996) เรื่องความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถในการกำกับตนเองในการเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียนสูง จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิราภรณ์ กุณสิทธิ์ (2541) ได้ศึกษาการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ สามารถทำนายได้จาก การรับรู้ความสามารถของตนเองทางคณิตศาสตร์

### ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การวิจัยครั้งนี้พบว่าตัวแปรที่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียน คือ การตั้งเป้าหมายทางการเรียน ความวิตกกังวล การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเดิม ดังนั้นครู ผู้ปกครอง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรส่งเสริมให้นักเรียนมีการตั้งเป้าหมายทางการเรียน ให้กำลังใจ ส่งเสริมให้นักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเอง และลดความวิตกกังวลของนักเรียนถ้านักเรียนมีความวิตกกังวลสูงโดยมีการจัดกิจกรรมเพื่อผ่อนคลายความวิตกกังวล การให้ คำปรึกษาเมื่อนักเรียนมีปัญหาทั้งด้านการเรียน และด้านส่วนตัว และการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้นักเรียนโดยการจัดสอนเสริมให้กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียน เป็นต้น

2. เมื่อพิจารณาอิทธิพลทางอ้อมของตัวแปรที่มีผลต่อการกำกับตนเองในการเรียน พบว่าการตั้งเป้าหมายทางการเรียน ความวิตกกังวล การรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน และแม่แบบทางการเรียน มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียน ดังนั้นหากได้รับการแนะแนวที่ถูกต้องเพื่อเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองทางการเรียน กิจกรรมเพื่อผ่อนคลายความวิตกกังวล มีแม่แบบทางการเรียนที่เหมาะสม จะทำให้นักเรียนมีการกำกับตนเองในการเรียน

### ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้แม่แบบทางการเรียนไม่มีอิทธิพลทางตรงต่อการกำกับตนเองในการเรียนแต่มีอิทธิพลทางอ้อมต่อการกำกับตนเองในการเรียน ดังนั้นควรมีการศึกษาซ้ำเกี่ยวกับแม่แบบทางการเรียนที่มีต่อการกำกับตนเองในการเรียนในรูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง
2. ควรมีการศึกษาวิจัยการกำกับตนเองในการเรียนในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบตัดขวาง และแบบระยะยาว เพื่อศึกษาพัฒนาการกำกับตนเองในการเรียน
3. ควรมีการศึกษาโมเดลความสัมพันธ์เชิงสาเหตุการกำกับตนเองในการเรียนโดยเลือกเอาตัวแปรอื่น ๆ ที่ผู้วิจัยยังไม่ได้ศึกษาเข้ามาศึกษาในโมเดล เช่น แรงจูงใจทางการเรียน สภาพแวดล้อม เป็นต้น